

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/49/2024
Identifikačné číslo spisu:	6821010296
Dátum vydania rozhodnutia:	13.08.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6821010296.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvinenej D. X., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 13. augusta 2024 v Bratislave, o dovolaní obvinenej D. X. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. apríla 2023, sp. zn. 4To/19/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej D. X. odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Okresný súd Revúca (ďalej aj „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 11. januára 2023, sp. zn. 1T/78/2021 uznal obvinenú D. X. vinnou z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

17. februára 2021, v čase okolo 13.30 h, na chodbe budovy Nemocnice s poliklinikou v V., na ulici X. č. XXX/XX, po predchádzajúcej slovnej výmene a sotení do oblasti tváre poškodenou O. H., nar. X. Z. XXXX, trvalým bydliskom v S. - S. č. XX vytrhla vo veľkej zúrivosti z ruky poškodenej plastové 5 litrové vedro, ktorým ju miernou intenzitou udrela do oblasti ľavej strany tváre (do nosa) a následne ju silnejším úderom udrela do oblasti zápästia pravej ruky, pričom vedro spadlo na zem a začali sa medzi sebou naťahovať, čo ukončil privolaný službukonajúci príslušník Armády Slovenskej republiky, čím spôsobila poškodenej pomliaždenie pravej ruky v oblasti zápästia s hematómom v rozsahu 4x2 cm a povrchové pomliaždenie ľavej strany tváre bez hematómu, ktoré zranenia sú z medicínskeho hľadiska zraneniami ľahkými, bežne si vyžadujúcimi dobu liečenia 6 dní, počas ktorej aj obmedzujú obvyklý spôsob života poškodeného ľahším spôsobom, práceneschopnosť poškodenej v trvaní od 18. februára 2021 do 23. februára 2021, škodu na zdraví vo výške 453,20 Eur a presne nezistenú škodu na strate na zárobku počas doby trvania práceneschopnosti.

Okresný súd uložil obvinenej podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 a ods. 8 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a pri nezistení žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona, § 56 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 200 Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona okresný súd pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil obvinenej náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd uložil obvinenej povinnosť nahradiť poškodennej strane - O. H., nar. XX. Z. XXXX, trvale bytom S. XX, XXX XX S., škodu vo výške 453,20 Eur.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 27. apríla 2023, sp. zn. 4To/19/2023 podľa § 319 Trestného poriadku odvolania prokurátora a obvinenej zamietol.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala obvinená D. X. dovolanie prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo 6. mája 2024, z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinená v dovolaní uviedla, že rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu považuje za zmätočné a nepreskúmateľné, jej vina bola uznaná na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Obe rozhodnutia boli vydané na základe nesprávneho hodnotenia dôkazov. O skutkových zisteniach súdu prvého, ako aj druhého stupňa sú značné pochybnosti, pretože súdy sa nevysporiadali so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Obvinená poukázala na trestný rozkaz Okresného súdu Revúca z 24. mája 2021, sp. zn. 1T/22/2021, ktorým bola (v tomto konaní poškodená) O. H. uznaná vinnou z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. I napriek právoplatne ustáleným skutkovým zisteniam v trestnom rozkaze uznal súd za vinnú obvinenú D. X. z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na úplne odlišnom skutkovom základe, hoci ide o totožný skutkový dej zo 17. februára 2021. Okresný súd vyvodil zo zhodnej dôkaznej situácie v konaní sp. zn. 1T/22/2021 a konaní sp. zn. 1T/78/2021 dva rozdielne skutkové deje. Podľa názoru obvinenej ustálený skutkový stav v konaní sp. zn. 1T/22/2021, v ktorom bola obvinená O. H. právoplatne uznaná za vinnú, má byť záväzný aj pri rozhodovaní o vine v tomto konaní. Krajský súd vyhodnotil dokazovanie pred okresným súdom za zákonné a správne, a to aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, a nezaujal v napadnutom uznesení žiadne stanovisko k dôvodom, ktoré obvinená opakovane uvádzala.

V právoplatne ukončenom konaní proti obvinenej O. H., sp. zn. 1T/22/2021 (v tomto konaní poškodenej) súd ustálil, že: „17. februára 2021 v čase okolo 13:30 hod..... po predchádzajúcej slovnej výmene názorov O. H. fyzicky napadla poškodenú D. X. tým spôsobom, že ju začala udierať päťou ruky do oblasti hlavy a druhou rukou sa na ňu zaháňala s 5 litrovým vedierkom.....“

V tomto konaní sp. zn. 1T/78/2021 súd ustálil skutkový stav tak, že: „17. februára 2021 v čase o 13:30 hod. po predchádzajúcej slovnej výmene a sotení do oblasti tváre poškodenou O. H. obvinená D. X. vytrhla vo veľkej zúrivosti z ruky poškodenej plastové 5 litrové vedro, ktorým ju miernou intenzitou udrela do oblasti ľavej strany tváre (do nosa) a následne ju silnejším úderom udrela do oblasti zápästia pravej ruky, pričom vedro spadlo na zem a začali sa medzi sebou ťahať, čo ukončil privolaný službukonajúci príslušník Armády Slovenskej republiky...“

Obvinená v dovolaní uviedla, že sa len bránila proti útoku zo strany poškodenej O. H.. V konaní sp. zn. 1T/22/2021 súd neuveril tvrdeniam obvinenej O. H., ani svedkyňi A. G., a uznal O. H. za vinnú.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu nie je zjavné, akými úvahami sa odvolací súd riadil, keď bez akéhokoľvek zdôvodnenia považoval výpoveď poškodenej O. H. za pravdivú. Výpovede poškodenej a svedkyne A. G. nekorešpondujú s objektívnym stavom veci. Obvinená poprela, že by napadla poškodenú vo veľkej zúrivosti, naopak poškodená napadla obvinenú a spôsobila jej ublíženie na zdraví. Celý skutkový stav ustálený v tomto konaní na okresnom súde a krajskom súde je v rozpore so skutočným stavom veci. Tento bol právoplatne a správne ustálený v konaní sp. zn. 1T/22/2021. Súd nepríhliadli na objektívne dôkazy a to, že poškodená je agresívna, a má sklony k páchaniu obdobnej trestnej činnosti, o čom svedčí aj jej predchádzajúce odsúdenie. Obvinená predložila súdu aj fotografie, ktoré preukazujú, že útok sa odohral tak, ako bol ustálený v konaní sp. zn. 1T/22/2021. Hematómy na tvári a pod bradou preukazujú tú skutočnosť, že súd pokiaľ uznal obvinenú za vinnú, ustálil skutkový dej nesprávne.

Na základe vyššie uvedených skutočností obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po vzhliadnutí dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, a prikázal mu vo veci znova konať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Revúca (ďalej aj „prokurátor“) podaním z 25. júna 2024, v ktorom uviedol, že uvedené dôvody obvinená použila už v konaní pred okresným súdom, ako aj krajským súdom. Odvolací súd sa vysporiadal so všetkými jej námietkami. Obvinená celú svoju argumentáciu zakladá na existencii právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Revúca z 24. mája 2021, sp. zn. 1T/22/2021, ktorým bola O. H. uznaná za vinnú zo spáchania skutku, ktorého sa dopustila voči obvinenej D. X..

V tejto trestnej veci súd vykonal na hlavnom pojednávaní riadne dokazovanie, pričom okrem tvrdení obvinenej a poškodenej, ktoré boli protichodné, prihliadol na výpoveď očitej svedkyne incidentu, ktorou bola A. G.. Táto svedkyňa incidentu potvrdila to, že síce O. H. incident začala, keď sotila do obvinenej, avšak obvinená reagovala tak, že vo veľkej zúrivosti vzala prázdne plastové 5 litrové vedro od O. H. a uderila ju ním po pravej ruke a po tvári. Je zjavné, že obvinená sa dopustila skutku, ktorý sa jej kládol za vinu, pričom svojím konaním celkom prekročila hranice nutnej obrany.

Na základe vyššie uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvinenej v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade je potrebné uviesť, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov, predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ďalej len „Zbierka“ pod číslom 57/2007).

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok, tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47, roč. 2014).

Obvinená v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietala nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, konkrétne, že nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sudy v jej prípade tiež nesprávne právne posúdili jej konanie a vykonané dôkazy vo veci hodnotili nedostatočne, pričom nevykonali všetky potrebné dôkazy, nezaoberali sa jej fotografiami, ktoré dokazujú, že bola napadnutá poškodenou, ktorá za tento skutok bola riadne odsúdená. Je teda zrejmé, že obvinená sa len bránila útoku poškodenej (námietky skutkové).

K dovolateľkou namietanej právnej kvalifikácii je potrebné v prvom rade uviesť, že pri trestnom čine výtržníctva podľa § 364 Trestného zákona je subjekt všeobecný, teda uvedený trestný čin môže spáchať ktorákoľvek trestne zodpovedná fyzická osoba, ktorá sa slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom dopustí hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného.

Objekt uvedeného trestného činu je ochrana medziľudských vzťahov a verejného poriadku.

Subjektívna stránka je vyjadrená všeobecne, vyžaduje sa úmyselné zavinenie.

Objektívna stránka je vyjadrená alternatívne, pričom je nevyhnutné, aby sa páchatel' dopustil hrubej neslušnosti alebo výtržnosti slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom jedným z tam uvedených spôsobov, pričom je nevyhnutné uviesť, že zo samotného znenia skutkovej podstaty vyplýva, že zákonodarcu zvolil demonštratívne vymedzenie niektorých foriem výtržníctva. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že prečinu výtržníctva je možné dopustiť sa aj iným spôsobom, ktorý by naplnil znaky uvedené v navetí odseku 1.

Pojem "hrubá neslušnosť" je nevyhnutné vykladať tak, že ide o také konanie jednotlivca, ktoré zásadným

spôsobom naruša zaužívané pravidlá slušného správania sa. Narušenie zaužívaných pravidiel slušného správania musí byť intenzívnejšieho charakteru, nepôjde o akékoľvek neslušné správanie sa.

Pojem "výtržnosť" je nevyhnutné vykladať tak, že ide o také konanie, ktoré svojou povahou naruša verejný poriadok (k tomu pozri R 4/1976).

Ustanovenie § 122 ods. 2 Trestného zákona taxatívne vymedzuje prípady, kedy je trestný čin spáchaný verejne. V aplikačnej praxi sa tento znak môže vyskytnúť ako znak základnej skutkovej podstaty trestného činu (napr. trestný čin výtržníctva podľa § 364 Trestného zákona), ako okolnosť podmienujúca použitie vyššej trestnej sadzby [napr. trestný čin šírenia toxikománie podľa § 174 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona alebo ako priťažujúca okolnosť [§ 37 písm. f) Trestného zákona].

Páchateľ spácha trestný čin verejne, ak spácha trestný čin prostredníctvom:

- a) obsahu tlačoviny alebo rozširovania spisu, filmu, rozhlasu, televízie, použitia počítačovej siete alebo iným obdobne účinným spôsobom alebo
- b) pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami.

Trestný čin je spáchaný verejne aj v tom prípade, ak je spáchaný pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami, ktoré sú rozdielne od páchatel'a. Je dôležité upozorniť, že na naplnenie tohto znaku nie je rozhodujúca samotná prítomnosť týchto osôb, ale ich schopnosť vnímať alebo pochopiť trestný čin.

Miesto verejne prístupné je miesto, ktoré je voľne dostupné verejnosti, t. j. bližšie nešpecifikovanému okruhu osôb. Typicky pôjde o zastávky MHD, nákupné centrá, ulice, námestia a pod.

Napadnutím je nevyhnutné rozumieť fyzický alebo verbálny atak páchatel'a na inú osobu. V prípade verbálneho napadnutia je však potrebné uviesť, že v takomto prípade sa vyžaduje zvlášť vysoká intenzita útoku páchatel'a, t. j. bude musieť ísť o naozaj hanlivé, expresívne vulgarizmy na adresu poškodeného.

V prípade fyzického napadnutia sa nevyžaduje na naplnenie skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spôsobenie ublíženia na zdraví. V zásade možno dospieť k záveru, že sa nevyžaduje ani len spôsobenie ujmy na zdraví, avšak v tomto prípade je potrebné poukázať na nevyhnutnosť, resp. povinnosť skúmania tzv. materiálneho korektívu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Intenzitou útoku musí tento presahovať intenzitu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 Zákona o priestupkoch.

Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že obvinená svojim konaním v priestoroch Nemocnice s poliklinikou v Revúcej (na mieste verejnosti prístupnom) napadla slovne a neskôr aj fyzicky s plastovým vedrom poškodenú, ktorej spôsobila zranenia vyžadujúce si dobu liečenia 6 dní.

Okresný súd k právnej kvalifikácii skutku správne uviedol, že: „....Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v obžalobe, nakoľko obžalovanú z tohto konania jednoznačne a bez odôvodnených pochybností usvedčuje priamy svedok incidentu a to A. G.. Táto konzistentne vypovedala tak v tomto konaní, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/22/2021, a skutok popísala tak, ako je uvedené v skutkovej vete podanej obžaloby. Obžalovanú z konania usvedčuje aj výpoveď poškodenej O. H. a to tak jej výpoveď na hlavom pojednávaní, ako aj výpoveď v konaní pod sp. zn. 1T/22/2021, pričom obe popísali skutok s menšími odchýlkami tak, ako je uvedený v obžalobe, a počas celého súdneho konania nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by akýmkoľvek spôsobom spochybnil hodnovernosť výpovedí vyššie uvedených svedkov.

Súd sa pri kvalifikácii skutku uvedeného v obžalobe nestotožnil s právnou kvalifikáciou ako bolo posúdené prokurátorom v podanej obžalobe. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by konanie obžalovanej smerovalo resp. malo bezprostredne smerovať k tomu, aby poškodenej úmyselne

ublížila na zdraví. Vykonaným dokazovaním súd nemal za preukázaný úmysel konania obžalovanej poškodiť zdravie poškodenej až do takej miery, aby súd mohol konanie obžalovanej kvalifikovať ako pokus ublíženia na zdraví. Súd predovšetkým uvádza, že doba liečenia poškodenej a jej 6 dní trvajúca práceneschopnosť nedáva podklad pre to, aby bolo možné toto konanie kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na znenie § 123 ods. 2 Trestného zákona. Obžaloba v konaní neprezentovala žiaden dôkaz, ktorý by svedčil v prospech tejto právnej kvalifikácie, a ani žiaden dôkaz, ktorý by usvedčoval obžalovanú z toho, že jej konanie malo bezprostredne smerovať k poškodeniu zdravia O. H., ktoré by si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého by bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodenej. Je síce pravda, že obžalovaná konala v afekte, kedy tak poškodená ako aj svedkyňa G. uviedli, že obžalovaná po tom, čo do nej poškodená sotila, táto sa rozčúľila, sčervenala a napadla plastovým vedierkom poškodenú. Aj zo spôsobu spáchania skutku, kedy došlo k ataku poškodenej prázdny plastový vedierkom nemožno usudzovať, že by útočila s úmyslom ublížiť na zdraví poškodenej, a že by ním spôsobila dvoma údermi (1x po nose a 1x po ruke) také zranenia, aby si to vyžadovalo lekárske ošetrovanie, ktoré by sťažilo obvyklý spôsob života poškodenej, teda také zranenia, ktoré by si objektívne vyžadovalo práceneschopnosť dlhšiu ako 7 dní. Uvedené je v súlade aj s výpoveďou svedkyne G., ktorá popísala napadnutie tak, že sa „hašterili ako mačky“, teda sa nejednalo o zúrvalý boj s úmyslom poškodiť zdravie iného, ako aj so závermi znaleckého posudku.

Súd teda konanie obžalovanej kvalifikoval „len“ ako prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, kedy mal za preukázané, že sa obžalovaná dopustila fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadla poškodenú. Je síce pravdou že celý incident vyvolala poškodená, ktorá mala dať obžalovanej facku resp. jej takýmto pohybom strhnúť z tváre rúško a následne sotiť do pleca, avšak obžalovaná, ako vyplynulo z výpovede svedkyne G., ale aj výpovede poškodenej v konaní 1T/22/2021, kedy obe totožne uvádzali, že obžalovaná vtedy v tvári sčervenela, dostala amok a vytrhla z ruky O. H. plastové vedro, s ktorým poškodenú dva krát napadla, a udrela ju do oblasti tváre a ruky, pričom takéto konanie nemá znaky obrany alebo odvracania útoku..... Súd mal teda za preukázané, že obžalovaná fyzicky s plastovým vedrom v ruke napadla poškodenú na verejne prístupnom mieste, čím naplnila skutkovú podstatu prečinu výtržníctva.

Súd sa zaoberal aj otázkou tzv. materiálneho korektívu uvedeného v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona, ktoré určuje podmienky neposudzovania konania ako prečinu. Tzv. materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Súd má však vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky (napadnutie poškodenej ktoré si vyžadovalo dobu liečenia 6 dní), okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (vzájomné hašterenie a ublíženie si), mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a (obžalovanej nemožno síce pričítať plnú mieru zavinenia nakoľko konflikt vyvolala poškodená, ale následné napadnutie poškodenej plastovým vedrom bolo neadekvátne), nemožno v danom prípade hovoriť o nepatrnej závažnosti trestnej činnosti. Z toho vyplýva, že u obžalovanej nešlo len o obranu a náhodné konanie - udretie poškodenej.“

Krajský súd ku konštatovaniam okresného súdu doplnil, že: „...Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku jednoznačne vyložil, aké skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov najmä tým, ktoré si vzájomne odporovali.

Krajský súd preto nemôže konštatovať, že by takto vyhodnotené dôkazy nemali oporu vo vykonaných dôkazoch, že by boli nelogické alebo nesprávne, a preto v súlade s tým, ako to uzavrel prvostupňový súd skonštatoval, že je možné dôjsť k jednoznačnému záveru, že sa obžalovaná D. X. dopustila trestnej činnosti tak, ako to v napadnutom rozsudku uzavrel prvostupňový súd. Pokiaľ ide o uložený peňažný trest vo výmere 200,- Eur, tento je na takmer samej dolnej hranici zákonnej sadzby, ide skôr o trest symbolický

Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia, ako aj na právne posúdenie konania obžalovanej sa podľa názoru krajského súdu podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku, a odvolací súd nemá o nich pochybnosti, preto si závery a úvahy súdu prvého stupňa v celom

rozsahu osvojuje, a v podrobnostiach na tieto odkazuje.

K odvolacím námietkam obhajoby v odvolaní krajský súd konštatuje, že tak, ako sú uvedené v tomto odvolaní, boli známe krajskému súdu už aj pri predchádzajúcom konaní, rovnako aj prvostupňovému súdu, ktorý sa s týmito dôkazmi vysporiadal.... nadriadený súd nemôže prikázať okresnému súdu, pokiaľ vyhodnotil dôkazy logicky a vo všetkých svojich súvislostiach, ako má tieto dôkazy hodnotiť..... krajský súd považoval napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch za zákonný a správny, odvolanie tak okresného prokurátora, ako aj obžalovanej D. X. z toho dôvodu zamietol, keďže nezistil, že by konanie obvinenej malo napĺňať aj pokus prečinu ublíženia na zdraví....“

S odôvodnením rozhodnutí súdov oboch stupňov sa najvyšší súd plne stotožnil, a na tieto v celom rozsahu odkazuje. Možno teda záverom len skonštatovať, že konanie obvinenej súdy prvého a druhého stupňa správne právne kvalifikovali ako trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Námietky obvinenej smerujúce prevažne ku prezentovaniu jej pohľadu na priebeh incidentu sú námietkami vzťahujúcimi sa k preskúmvaniu správnosti a úplnosti zisteného skutku, ktorý však dovolací súd v konaní o dovolaní, ako už bolo vyššie uvedené nemôže skúmať ani meniť, a z tohto dôvodu sa nimi ani nemôže (na podklade dovolania podaného obvinenou) zaoberať.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvinenej D. X. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na verejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.